

CẢM ƠN ĐẤT ĐÁ TRỔ THƠ LÒNG TA HẠT BỤI VU VƠ BĂM HOÀI

Luân Hoán

thơ Luân Hoán
bìa Vivi
trình bày Vũ Ngọc Hiến
Sông Thu xuất bản
thực hiện bởi sự tài trợ
của Trương Văn Nghĩa
chủ nhà in
Kinh Đô Capital Printing USA
phát hành năm 1991

Thay quà sinh nhật năm 1991 cho:
Lê Ngọc Hòa Bình
Lê Ngọc Quốc Bảo
Lê Ngọc Thạch Bích
Lê Ngọc Hoàng Bách

Quê Hương Nhắm Mắt Như Sờ Được Đà Nẵng Muôn Đời Trong Trái Tim

phi cơ đang giảm dần cao độ
bay giữa làn hương nắng sớm mai
lòng tôi phơi phới ngoài khung cửa
mây trắng nghiêng đầy lên bả vai

tôi thấy con đường qua Non Nước
giữa lòng cát trắng dương liễu xanh
bụi ngùi thoảng tiếng Tường Linh thờ
lúc thúc quanh chân cụm Ngũ hành

tôi thấy con đường ra Hòa Khánh
lòng cầu Đỏ chở một vòng tay
tóc cù sau gáy ùa lên má
khúc khích em cười, khéo gió bay

tôi thấy vườn cây chùa Bà Quảng
chỗ ngồi mòn lẩn gốc cây cau

lắng nghe lời nguyện em thâm khấn
lẫn thân đốt nhang suýt lộn đầu

phi cơ dừng bánh trong phi cảng
run run tôi đứng vẫy tay chào
bốn mươi tám tuổi còn được khóc
như đứa trẻ con, thú biết bao

Đà Nẵng của tôi ơi Đà Nẵng
đâu ngờ còn có bữa hôm nay
vẫn hồn thuở trước bàn chân cũ
tôi dẫm lặn trong đất bụi này

đường nắng dẫn tôi về Chợ Mới
ngập ngừng ngó lại cổng Mê Linh
áo em tả vướng vào rô líp
lấy, véo tôi hồng năm ngón xinh

tiếp bước chân vui về Giếng Bông
năm bôn xăng trắng góc Nại Hiên
em Sao Mai đứng buồn Cổ Viện
gió núi Sơn Chà lộng áo xiêm

theo nước Bạch đằng qua bến Mía
queo lên Độc Lập nhớ nao nao
vòng quanh Đồng Khánh, Trần Hưng Đạo
nghe gót chân xưa gõ dạt dào

thong thả mà đà qua Xóm Chuối
ổ gà đường đọng nước mưa đông
nhớ thời lả lướt đông *solex*
đụng phải một người yêu mấy năm

đã tới đây rồi sân vận động
cống em Hân đứng lệch hai vai
nắm đại tay người chui vô cửa
lòng lẩn theo bóng, vỗ tay hoài

đã tới đây rồi chợ Tam Giác
ngã lên ga lớn, ngã Thanh Bình
ngã qua bệnh viện Đa Khoa, nhớ
trắng cả con đường y tá xinh

ai kêu tôi đó ? ồ. Lộng Ngọc
ai gọi tôi kia ? ủa Ngọc Anh
thèm trà Thành Ký cả phê Xương

Từ Thức, Rừng, Tre, ngọt nước chanh

đã khát, thôi vào thăm trường cũ
cột cờ tượng đá Phan Châu Trinh
nhốt trăm tên gọi vào trong cặp
tưởng những tim kia đã của mình

ai giận ? ai thương ? ai còn ? ai mất ?
Tây Hồ, Phan thanh Giản, Thánh Tâm
tan trường bay bướm theo muôn ngã
giàu mãi trong lòng những vết thương

từng được một thời mê Quý Phẩm
mê Như Thoa, Phước Khánh, Bích Quân
mê hầu hết những bông hồng biết nói
may chưa yêu nên nổi tiếng lừng khang

đã có thời vô cùng lộng lẫy
yêu cô em mười bốn Phước Ninh
giàu lận đận nên kiếp này có Lý
yêu, được yêu, nên xao lãng thơ tình

đã có thời tùm năm tụ bảy
quây thơ văn họa nhạc lu bù
lòng còn âm giọng cười Lê vĩnh Thọ
ngực vang vang nhạc Phạm thể Mỹ ngâm ngùi

đi và nhớ lòng chập chùng chấp vá
sao chưa về thăm lại mái nhà xưa
đổi đời, đổi chủ, cười hay khóc
58 Hùng Vương, xin đón ta

gõ cửa chị hiền quì xin lỗi
bàn thờ ba má dờn nơi đâu ?
mắt cười trong ảnh hoen màu lệ
thèm những lần roi để thấm đau

tưởng khóc là xong là quên hết
một hồn ray rứt bóng ngày qua
ngờ đâu lệ chi là vết đạn
lỗ chỗ lòng ta những xót xa

trón bao thương nhớ ta ra phố
trăm ngã đường vào một trái tim
trái tim tôi vẫn tên Đà Nẵng
không hiểu tại sao vẫn kiếm tìm

hỡi những cành me cành phượng vĩ
hỡi con kiến lửa lạc bằng quơ
hỡi con chim sẻ trên vòng ngói
tôi tưởng tôi về, đâu biết mơ

trông ra cửa kính trời mưa tuyết
ngó lại mình đang ngồi bó tay
quê hương nhắm mắt như sờ được
sao vẫn buồn xo đến thế này

bạn nói giùm đi còn hy vọng
hay là toàn ảo tưởng khơi khơi
bàn tay lâu quá không cầm súng
ngón bóp cò như cứng lại rồi

tôi đã hết thời ? vâng đúng vậy
nhưng tôi còn có một đàn con
xin chuyền giọt lửa qua tim chúng
chắc chắn sẽ về với núi sông

Hội An Hội An Hội An
Rún Ta Trong Thớ Đất Vàng Trổ Thơ
tặng Thành Tôn, Thái Tú Hạp, Hoàng Quy, Hoàng Lộc

lâu năm trở lại Faifo
nghe hồn phố Hội dạt dào cỏ cây
Chiêm, Hà, Bò, Pháp, Tàu, Tây
còn vương trong hạt bay hững hờ
chỉ giùm ta vạt đất nào
đã chôn cuống rún trổ thơ thành chùm

lâu năm trở lại Hội An
chân hôn lòng phố ngổn ngang ổ gà
mắt theo lòng tốt mái nhà
ngói âm dương nở cỏ hoa ngóng trời
hình như ai mới gọi tôi
cả thành phố biết có người về thăm

lâu năm trở lại Cẩm Phô
cây vông đồng của ngày thơ như là
lùn hơn, nhỏ lại, trẻ ra
cành sưa lá mỏng ba hoa cả ngày
con chim cà cưỡng vừa bay
bỏ rơi tiếng hát rụng đầy lá sâu

lâu năm trở lại chùa Cầu
vẫn tôn hành giả ngồi chầu hai bên
gập ghềnh tướng vấp bước em
đỉnh long ván mục lênh đèn bóng đời
mái thưa dột sợi nắng tươi
thanh gươm Nhật Bản ếm cù còn không ?

lâu năm trở lại chùa Ông
ôm cây cột đứng nghe lòng bình an
hồn nương tiếng mõ nhịp nhàng
lên bao la cõi niết bàn ngao du
tưởng mình đích thực chân tu
lim dim thiên tọa gật gù nhịp tay

lâu năm trở lại Cẩm Nam
chèo ghe theo nắng hanh vàng sông thu
Cồn chài dừa nước hoang vu
sao em thả nổi giọng-ru-em buồn
người ta chín nhớ mười thương
tôi mang cả triệu nhớ thương lận nê

lâu năm trở lại Cẩm Kim
ai bày cổ áo trái tim làm gì
cho tôi ngớ ngẩn từ khi
gặp em giữa tuổi dậy thì vườn chanh
giận con sáo sậu lia cành
tha luôn hồn vía tôi đành đoạn bay

lâu năm trở lại Cẩm Sa
tìm em cầm chẻ áo bà ba đen
hình như tôi đã thừa rằng:
mê thơ Luân Hoán chi bằng mê tôi
vì em, đại dột nên rồi
tôi đành dành cả cuộc đời làm thơ

lâu năm trở lại phát phơ
xuống bờ sông đứng ngơ ngơ nhìn người
hồn theo thiên hạ tìm vui
ly chè bà Sỏ ngọt bụi hương xưa
tay em trắng nõn cơm dừa
nhát gan không dám cắn bừa nên chi...

lâu năm ghé rạp Phi Anh
thăm đàn rệp đói sông quanh ghé ngồi
nụ hôn đầu giữ trên môi
cái run từ buổi thiếu thời còn ngân

vai kê vai tóc phân vân
tìm nhau chia cái phật phòng rung rung

lâu năm ghé hiệu Hồng Hưng
tìm xem nhân dạng lưng khùng năm xưa
tóc tai mặt mũi thật xua
chỉ riêng đôi mắt đong đưa kiêu kỳ
em nằm trong đó nghe gì ?
long lanh điệp khúc thắm thì yêu em

lâu năm ghé Không Miếu xem
mắt đức Khổng Tử theo kèm sát ta
muốn hôn em quá, nhưng mà
tay chân luống cuống thừa ra thế này
bắt đầu bằng cách nào đây ?
con kỳ lân đá đỏ gay mắt cười

lâu năm trở lại sân trường
cụ Trần Quý Cáp chẳng buồn mắng ta
bốn ngày nhón nhát trôi xa
một đời sống mãi trong ta mái trường
ước chi hồn nhập chân tường
theo thầy Tăng Dục lót đường hậu sinh

lâu năm ghé lại thăm mình
cái hồn sắp vỡ cái hình chực cong
bao nhiêu bèo bọt trong lòng
thở vào chữ nghĩa mặn nồng chua ngoa
gởi hoang vu lại quê nhà
xin cho thương nhớ lột da sống đời

Ngôi Bên Mé Nước Sông Hàn Hồn Đang Lội Ngược Thời Gian Vô Tình

mùa thu năm Đinh Vị
trời đất như hôm nay ?
Sơn Chà mù mây phủ
cửa Hàn trắng mưa bay

vàng vàng sông nước cuốn
rưng rưng khóm lục bình
trắc ẩn hồn gió gọi
nặng nặng nỗi buồn tênh

quả đạn đầu Pháp rót
tang tóc vãi đến đâu

Nại Hiên cùng An Hải
Phước Ninh lẫn Hải Châu ?

những ai oan ức ngã
được hấp hối trời trần ?
chu sư vào thủy mộ
sóng chôn hào khí chằng ?

về đầu hòn đô đốc
Lê Đình Lý hữu quân ?
đông tây thành thất thủ
cỏ thơm máu anh hùng

đâu Liên Trì, Tồn Hải
đâu grom Nguyễn Tri Phương
Genouilly chùng bước
sao rồi ngập tang thương ?

ngồi nhìn mây theo nước
vàng thu buồn vẩy quanh
không gian tràn tiếng nấc
hận mang danh Tourane

bên kia dòng sông rộng
xanh cây lá Hà Thân
khói bếp vươn thông thả
lạ chưa lòng băng khuâng

người xưa người xưa hỡi
sông trời vẫn như xưa
chỉ con người thay đổi
nối tiếp nhau ngậm ngùi

**Mây Trắng Bay Nhiều Quá
Ta phải về Hải Vân
để tìm trong hương đá
còn lòng ta đó không ?**

treo lòng lên mũi Chân Mây
lim dim nghe tiếng lá cây trở mình
**thương em khép nép ngồi rình
mây vào lá, lót ổ tình để thơ**
trên tuyết mù đỉnh hư vô
ta chìm nổi giữa phát phơ bụi trần

treo lòng lên đỉnh Hải Vân

nghe sa diệp thạch bản thân thả ra
thương em thủng thỉnh đi qua
đèo heo hút gió bao la thổi buồn
trong cùng tận cõi mù sương
ta chẳng chịt vá vết thương tháng ngày

treo lòng lên mỗi đợt cây
nghe từng lóng rẽ sầu vây ngoằn ngoèo
thương em hí hửng vượt đèo
đá hoa cương rỉ vết rêu bụi đời
xa thăm thẳm cuối chân trời
bóng ta mây tạc dáng ngòi vân vi

treo lòng lên bước chân đi
cheo leo vách đá rù rì nhịp xe
thương em ngậm nhớ ngòi nghe
riêu khoan thai đục đá, khe nước trào
xuống cùng tận đáy chiêm bao
bắt vu vơ mộng nhốt vô âm thừa

treo lòng lên sợi nắng thừa
hai mươi cây số chưa bura con thềm
chênh vênh rừng núi nhớ em
nhớ hồn ai khuất núi trên đồi này
nếu ta tốt phước nằm đây
nguyện cùng lau lá ngọn bay muôn đời

treo lòng lên sóng biển khơi
nghe trong gió muối nồng lời thủy cung
nghìn thu nối với nghìn trùng
cõi thăm thẳm ấy lòng bùng nhốt ta
mịt mù tuốt luốt ngoài xa
thuyền trôi như ngón tay ngà run run

treo lòng lên mộ bia buồn
truy hồn ta ngã lòng đường xuyên sơn
vọng quanh kè núi sườn non
xôn xao tiếng máu sắt sơn ngậm ngùi
xót xa chim ngợ ca đời
người phu lục lộ nón cời chân không

que đèo vượt ải Hải Vân
là đi trên thịt trên hồn Trường Sơn
tim thao thức đập bồn chồn
nhịp chân nam tiến đập dồn thân quen
oi con rắn ở Hàm Sen

cho ta viên ngọc nhọc nhằn năm xưa
cho ta lột vỏ sống hoài
để nhìn đá núi bốn mùa đơm hoa

Tượng Kia Lạnh Cổ Viện Chàm **Hồn Trong Nghĩa Địa Chợt Choàng Ngang Vai**

tặng Hoàng Trọng Bản

ai giam Chiêm quốc vào trong đá
cho đá ngàn năm ngậm máu người
tủ hận cũng theo đời hóa thạch
còn không tinh huyết giống dân Hời ?

thao thức buồn chi Chiêm nương hời
thân vàng vóc ngọc thắm về đâu
tim ngừng giữa điệu Tây-Thiên-Khúc
nhói buốt không gian nổi hận đời

trần trọc sầu chi Chiêm tướng hời
ngậm ngùi thương ngực nở vai u
đất nước phân qua, dân tộc diệt
sử mấy dòng đau một giống người

cuồng rống gọi ai bày thạch tượng
My Ê, Sạ Đẩu, Chế Bồng Nga...
phò vương công tướng đời vinh nhục
đấu lửa binh vương mây tắt ngà

nào đâu Châu Lý Châu Ô cũ
ai đổi danh thành đất Hóa Châu
tình nghĩa em đâu Huyền Trân hời
hồn Chế Mân ta khắc khoải đau

đứng vịn tay dài lưng ngựa đá
thả hồn vượt mắt triều đại Chiêm
bồi hồi ngắm chiến công tiên tổ
thắm thía lòng vang tiếng khóc cười

ngoài kia màu nắng vàng muôn thuở
đang vượt ve từng ngọn sứ xanh
mơ hồ nắng thoảng mùi hương lạ
có phải hương da thịt Chiêm Thành ?

Chiêm vương ơi, đá còn mừng lệ
hận đến bao giờ vỡ đắng cay
ta nghe nước nở hồn ai oán

sầu sồng muôn thu Nghĩa Địa này

Đưa Em Trình Diện Ao Vườn Hòa Đa Liêm Lạc, con đường trái tim

ta chở em về chợ Miếu Bông
quê cha ta cách một dòng sông
sau mười hai thước cầu cốt sắt
lội bộ ngàn giây giữa cánh đồng

em khỏi phải lo đường quá trơn
bùn làm nhẵn những ngón chân thom
nếu cần ta cõng em đi tắt
bằng những đường tim, những ngã lòng

em nên nhớ rằng lưng ngựa ô
làm sao bằng được lòng nhà thơ
êm hơn vũng lỵ nồng hơn rượu
địu đất em vào triệu giấc mơ

quê nội ta giàu tre với găng
bụi bờ còn bãi ngập ánh trăng
gốc đa năm bảy người ôm lặn
nhưng độ lòng ta vẫn chưa bằng

em chớ rụt rè chớ hổ ngươi
chú, cô ta đích thực con người
cày sâu cuốc bẫm trồng chân thật
vun quén từng câu hát tiếng cười

họ sẽ mến yêu cô cháu dâu
như thương nắng sớm vương tàu cau
nhưng thương chèo bẻo oằn mặng hót
thương cá chiều mưa móng giữa bàu

em chắc sẽ mê hương cỏ rom
âm thanh chạng vạng phủ lên đồng
lập lờ còn bãi đàn ma đuốc
rờn rợn nhưng mà vẫn thích trông

Liêm Lạc, Hòa Đa của chúng ta
miếu đình trầm mặc vọng trời xa
nét than ta viết hồi lên chín
hồ hải mộng còn vương nét hoa

Liêm Lạc, Hòa Đa của chúng ta

tuy không từ đất đó sinh ra
lòng ta vẫn lá rơi về cội
như chiếc bình vôi dưới gốc đa

Ngoại Ngữ Trong Lòng Thành Vĩnh Điện Triệu người xưa chắc đã thành tiên ?

cỏ cao quá đầu gối
nghênh ngang xanh góc trời
chống hồn làm gậy trúc
quần chân tìm dấu người

thành xưa rêu bụi loạn
chằng chịt vết thương đời
sờ nghe từng viên gạch
ngun ngút nỗi ngậm ngùi

người xưa hồn xưa khuất
thanh thân mây ngang trời
tì thân gò đất, mộng
tưởng nắm được tay người

ta đội trời đạp đất
mang cốt tủy Quảng Nam
chí vươn không khỏi tóc
muốn thẹn cũng bàng hoàng

ngoài kia, ngoài kia nắng
lặng lẽ mùi hương sen
người xưa có vó vắn
buồn như mình hay chẳng ?

quì chân vượt cỏ lục
hồn lún vào hư không
gió choàng vai phủ dụ
hay lòng Trần Cao Vân ?

muốn về nép lưng ngoại
ngoại quá vắng từ lâu
muốn quì bên gối mẹ
mẹ đã biệt xa đời

ta quì trên cỏ lục
quì trên lòng ta thôi
Vĩnh Điện ơi Vĩnh Điện
nhận giùm ta: “con người !”

điều hiu thành cỏ mọc
trơ chọi gác vọng trời
ngoại ta, người xưa đã
thành tiên thật cả rồi ?

Rúc Lên Rừng Rậm Bà Nà cụng ly với núi Chúa tà tà chơi

gánh tình lên tặng rừng Giang
vấp mây, thơ đổ lan tràn bước đi
hồn lẩn theo lối chữ Chi
nghe rừng đại thụ rù rì đọc thơ
cây buông rể phụ như tơ
vài con sóc lạy hư vô đầu cành
phân chim điểm bạc lá xanh
khí tăng háng giọng đàn anh khề khà:
cả gan lên núi Bà Nà
thằng kia bỏ lại cái tà tâm chưa ?

thơ người sang sáng cũng thừa
em Kà Tu cũng chỉ ưa cái rừng
cái phong lan ngát cái bung
cái bù chao hót, cái cung, cái trành...
cái hồn núi Chúa thờ quanh
Ba Viên, Phú Thượng ngàn xanh ngút ngàn
đứng trên chóp núi bàng hoàng
trời ta khoảng cách hai đàng y nguyên
rất may không được gặp tiên
nên ta gặp cái hồn nhiên thiếu thời

Quê Em Lộng Lẫy Quá Bởi Vì Đã Có Em

cho Trần Thị Lý

năm đó theo em về Mân Quang
hí hửng cầm tay dạo quanh làng
mấp mô đường xóm tre nghiêng gió
rót nhẹ vào lòng hương khói lam

em chỉ cho ta xem bụi chuối
bốn mùa thủ thỉ tiếng chim sâu
có con rắn mối bò ra ngắm
gục gặc khen thâm: thật xứng đôi

em chỉ ta xem giòng thủy lợi
thập thò bò dọc mép đường đi

cỏ gà ngấp nghé hai bờ nước
thấp thòm như đang muốn nói gì

em chỉ ta xem đĩa cá nhỏ
đục cầm nắm núp bóng hàng keo
chà tre, thanh chõng, vạt giường cũ
chìm nổi xanh xao giữa đám bèo

em chỉ ta xem đôi chòm má
mấy đời nội ngoại đã mằm đây
xương tàn cốt rụi xanh chân mạ
quần quít hồn ôm bụi đất này

em chỉ ta xem giòng sông cái
đã buồn từ thuở mới luân lưu
bao nhiêu đò đã thay trên bến
bao kẻ qua sông biết ngậm ngùi ?

quê em có vẻ không giàu lắm
ruộng thấp ruộng cao úng nước phèn
lòng leo vài tiếng gà cục tác
đời lún dần vào nổi bần khoăn

yêu em ta nguyện yêu màu lúa
màu mái rạ thâm sì nắng mưa
tay ta tuy đã quen cầm bút
luống chữ hẹn thơ những đường bừa

yêu em ta đã yêu cây lá
cục đất Mân Quang cũng hữu tình
cảm ơn thổ địa thơm tay quá
tặng ngọc thơm lừng bút văn sinh

Phú Thượng Hòa Sơn Giờ Ra Sao Nhắm Xương mẹ Vẫn Còn Trông Sao ?

em lên Phú Thượng ngày hôm qua
hương nắng rừng chè chín ửng da
chùm đá giăng tay trên dốc gió
vẫn trở mắt nhìn em thiết tha ?

guốc vẫn trên tay, áo quần lung ?
em len giữa lá mướt như nhung
có còn suýt dầm con cuốn chiếu
hốt hoảng gọi ta vang cánh rừng

em vẫn quen tay ngắt đọt xanh
cài lên tóc hỏi: đẹp không anh ?
ngậm lên môi nói: chè hơi đắng !
thắc mắc: sao anh quá hiền lành ?

em có ghé vào thăm các “sơ”
thăm từng viên gạch sân nhà thờ
để nghe khe khẽ chân ta bước
đến sát bên em, hôn bất ngờ

em có nhìn lên chòm mã cao
hàng bia mưa nắng giờ ra sao ?
mẹ ta nằm vọng trời mây rộng
đã hỏi thăm ta những câu nào ?

em quyết rằng “không”, có phải không ?
ta nghi em nói chẳng thật lòng
hình như mẹ nói: “ta vô phúc
sinh một thằng con thích lưu vong”

không lẽ khóc nhờ nước mắt em
buồn ta, ta lại nuốt vào tim
Hòa Sơn, Phú Thượng hồn ta vẫn
trôi nổi bay hoài trong cánh chim

xin giúp ta thêm chuyến nữa thôi
gắng lên Phú Thượng ngó mây trời
cho ta ngủi được trong hơi gió
mùi đất mẹ qua mắt ngậm ngùi

Tay Bung Kính Cẩn Tô Mì khói bay hương nói điều chi với mình

sợi mì vàng óng ả
cọng giá trắng nõn nà
trái ớt xiêm đỏ mọng
rỏ dãi ngòi xuýt xoa

nhớ ơi nhớ tô đất
nhưng nhức nét vẽ hoa
lộng lẫy chàng gà trống
cong cổ gáy không ra...

nhớ ơi nhớ đôi đũa
tre ngậm mùi hương tay
đậm đà mùi dầu mỡ

ngưng đọng hương tháng ngày

em ơi trộn cho đủ
bánh tráng nướng rắc mè
tôm thịt sứa đậu phụng
nhỏ nhẹ nhai mà nghe

vị gì tan dưới lưỡi
búp chuối rau sống tươi
giọt chanh giọt nước mắm
loang bao vết ngậm ngùi

thấy chưa ta gặp lại
những Chợ Mới Hội An
những Tam Kỳ, Tiên Phước
những Thanh Quýt, Hà Lam...

mừng không khi gặp lại
ghế đầu, chõng tre lùn
chè xanh ấm bình thiếc
âm tiếng chào thân thương
em ơi hương quê quán
vị tình đất quê làng
nghìn năm còn dính mãi
trong lòng và chân răng

Gọi Thầm Mười Cái Phương Danh phỉnh mình đang lợi loanh quanh quê nhà

chị giùm tôi nơi đâu là Cây Cóc
là Cây Sanh, Chợ Được, Quán Rườn
đường xanh lá rừng chiều thơm đủ dẻ
mỗi địa danh, mỗi hình ảnh dễ thương

cho tôi đến ngồi kê bên Suối Đá
trưa Chân Đòn con nắng ngã nghiêng nghiêng
mỗi chân ghé gốc đa làng Trà Đoã
sớm mai nào uống vốc nước sông Tiên

chị đừng nhắc xưởng chè xanh Tiên Phước
trái bòn bon mẹ hái ở Trà Mi
nhánh chà là mọc trên đường mót củi
chắc vẫn còn in dấu bước em đi

và nước mắt và thời gian và gió bụi
ngoài tầm tay ta với những tầm tay

ai sẽ kể cùng người chiều nay khóc
rụng trong lòng ta giọt lệ cay cay

tôi có nhớ gì đâu cầu Quá Giáng
tôi còn mơ gì nữa chợ Miếu Bông
sáng Hội An chiều lang thang Vĩnh Điện
tôi với người đã xa mấy nhánh sông

ai có thuốc chi tôi xin một điều
khói thơm thơm Thanh Quýt, Duy Xuyên
yêu biết biết mấy nải cau vườn Gò Nổi
mắt Túy Loan còn chớp chớp làm duyên ?

hỡi con sáo sang sông từ dạo ấy
có lần nào về Ái Nghĩa thăm hoa
đốc cây số 15, người có thấy
một cái gì ? không lẽ trái tim ta !

Xin Gửi Cho Em Vài Hạt Mưa để nghe thánh thót suốt ngày xưa

gửi chị Lê Thị Kim Anh, Đà Nẵng

1.

mưa suốt ngày đêm, suốt mùa đông
chị đang đúc bánh xèo phải không ?
chảo đen, bột trắng, bàn tay nhỏ
đổ hết lòng trên ngọn lửa hồng

nhớ gửi kèm theo một chén tương
ớt xiêm chanh lựa ám hương vườn
gửi thêm búp chuối chị đang cắt
lỡ đứt tay, đừng bịt vết thương !

em vẫn đang nhai lại tuổi thơ
bút cùn hành hạ tả tơi thơ
ngại rằng nước mắt chao hình ảnh
em vẫn van em đừng bao giờ

2.

mưa suốt ngày đêm, suốt mùa đông
nhà mình có dột chỗ nào không ?
húng lung gáo nước phun lên giấy
cho loãng bớt mùi lệ nhớ mong

ôi thấy rõ ràng những ngón tay
chị từng kỳ rửa cặp chân này

giữ mền, trải chiếu, ru em ngủ
thơ dậy theo ca dao mớm mỗi ngày

nghe thoảng qua hồn tiếng thở ra
mỗi lần chị nói bị em la
đã quen ăn hiếp chị từ bé
có hiểu em thương chị nhất nhà ?

3.

mưa suốt ngày đêm, suốt mùa đông
mưa xuyên đầu núi, lún mặt sông
mưa từ Đà Nẵng qua Bắc Mỹ
mưa phát phơ bay, mưa lưu vong

chị buồn còn hơn những giọt mưa
sầu hơn cổ nhạc từ ngàn xưa
nhớ thương em trốn vào thi khúc
sao chút lòng em vẫn cứ thừa

chị khóc hay là em khóc đây ?
mày râu nam tử hèn vậy thay
mưa phùn, mưa bụi, mưa tầm tã
chẳng có mưa nào hơn lệ chia tay

Lên Chùa Tĩnh Hội Lễ Xuân cho ta gửi cái nhớ nhưng dâng đời

Cho em Lê Hoàng

em lên chùa Tĩnh Hội
lễ Phật xin lộc không ?
nhớ vái giùm ba vái
cho ta nhẹ trong lòng

chư Phật còn yên vị
trên tòa sen xỉ mắng
hồn các ngài lảng vảng
trong xác chói màu đồng

lắng nghe giùm tiếng mõ
còn thao thức bản khoăn
lắng nghe giùm tiếng gọi
chuông vang cao mây tầng

gắng nhìn giùm hương khói
bị rịn vượn về đâu
có quyện vào mắt Phật

có lẫn bạc tóc sầu ?

hãy ngửi giùm chiếc chiếu
em đang quì dâng hương
có đọng mùi con Phật
quyết lòng giành quê hương

xin dạo ra sân rộng
hôn lên từng nhánh bông
xác xơ nụ vạn thọ
điều hiu đóa sứ cồng

hãy tiến ra đầu cổng
cúi xuống hàng người quì
và chuyển giùm đến họ
giọt thờ đời từ bi

em cúng dường công quả
năm nay bằng những gì
tôi vết đời trôi nổi
gởi ké dòng tâm thi

Cây Si Ở Chợ Cây Me bây giờ bạc rế lẽ nè mua vui

hằng ngày qua chợ Cây Me
hình như tôi vẫn được nghe em cười
khúc kha khúc khích thật vui
em cười lừng lựng hay cười điệu ai ?

cặp chân tôi có hơi dài
nhưng sao quần quíu bước hoài chẳng qua
không chừng nhà nọ có ma
có hương kỳ ảo khiến ta khác thường

mặt mày ngây dại, dễ thương
mà trong lòng đã bắt lương đâm cảnh

cây me Hoàng Diệu quá xanh
mỗi ngày đành phải loanh quanh mấy vòng

tinh ranh, lá hỏi viển vông:
này anh bạn trẻ phải lòng ai chẳng ?

giật mình, ta hỏi ta rằng
đã mê con bé khềnh răng, hay cười ?

từ thơ bèn đến văn xuôi
thất tình từ thuở mô rồi chẳng hay
lá me bay, lá me bay
cái chợ chồm hồm vẫn lầy lội mưa

nghĩ hoài không nhớ chuyện xưa
cái hồi kết thúc đẩy đưa thế nào
hình như chỉ tội dòng thơ
còn chàng và ả lẳng lơ kia thì...

Khi Không Nhớ Về Phong Lệ cúi đầu đụng tiếng thở ra

mon men thả bước theo đường sắt
về thăm Phong Lệ giữa mùa xuân
gặp con chiền chiện trên đồng nắng
vừa hót vừa bay khéo quá chừng

chân bước mặc chân lòng ngoài trông
cánh cò tha đất lạn qua sông
bên kia Giáng động điu hiu quá
biết có ai cùng ngó viễn vông ?

Phong Lệ bây chừ buồn quá thôi
ngoại ngòi rờ rẫm lá trầu hôi
dưới chân, con mực thiu thiu ngủ
chùng cả hai đang quên lửng đời

tréo ngược tay treo cột gỗ lim
nhìn kẻo nhìn rượng mộng lim dim
giữa không gian lặng như tờ ấy
có tiếng ngáy trầm Ông Ích Khiêm

ròn rợn góc đầu đảo mắt quanh
nổi da gà nhón gót đi nhanh
nghiến răng tre nhái lời ma gọi
làng vắng buồn phơi vàng mái tranh

Phong Lệ ầu ơi, Phong Lệ ơi
ngủ ngon, đừng lấy đập lòng tôi
ví dầu kỷ niệm thành hơi thở
cũng thôi không tan nổi ngậm ngùi

**Có Buồn có Nhớ Gì Đâu
chỉ vì có cái hương cau thơm lừng...**

em đã về đây thăm một bạn
tưởng rằng tiếp tục đến mai sau
dè dàu sân gạch và cây mít
không giữ được giùm ta với nhau

đứng dựa gốc cau nhìn mây nổi
nhìn đàn chột dột gió đu đưa
cau đang mùa trở từng cụm nhỏ
hương mỏng mênh mông trắng gió đùa

tôi chạnh nhớ em ? không chắc lắm
như tuồng lòng có chút nao nao
chiếc răng khênh ấy sao mà bén
cắn nát lòng tôi tự thủa nào

muốn khóc đấy ư ? sao chẳng khóc
tuyệt vời thay nước mắt con trai
vô hình dung giọt như tim đập
trầm nhẹ, sâu hơn tiếng thở dài

em gả về mô rồi Đại Lộ
không thềm khăn gói đến Hòa vang
tôi công tử bột làng Liêm Lạc
chẳng nhớ mô nghe, chỉ bàng hoàng

Em Nhớ Sicovina hay nhớ một thời xót xa qua ?

mây phủ Sơn Chà trời sắp mưa
em về Hòa Thọ ?, để tôi đưa
năm ngàn một lít xăng pha nước
pha cả máu người, đã rẻ chưa ?

định ghé vào đâu, thăm những ai ?
Đo Xu, Hòa Phước hay vòng đai
sân bay Đà Nẵng, rừng giấy thép
cỏ ngất ngưỡng vây lập pháo đài

em ghé vào thăm xưởng dệt không ?
hay là nhớ quá lợi lông bông
mỏi chân lưng dựa buồn cột điện
ngó ngẩn trông qua ngọn cỏ bông

em chợt nhận ra tiếng máy xưa
tiếng guồng chỉ nhỏ thủ thỉ thưa:

quá lâu tơ thiếu hơi tay chị
màu vải hình như kém mặn mà

nhón nhác nhìn gần lẫn liếc xa
tường vôi cỏ cú gốc bạc hà
sao xưa không thấy gì thân thiết
giờ rũ nhau gào vẫy thiết tha

Cẩm Lệ mỗi ngày một xác xơ
tủi thân ra chợ nhật ngày thơ
bã trần xác mía đàn ruồi nhỏ
cũng mõi mòn theo buổi đổi cờ

đâu Hạnh Tailor, Diễm Photo ?
bảng xưa danh cũ hạ bao giờ
vết thương tươi rói trên vòng ngói
trên lóng sắt dày cửa đóng im

mây phủ Sơn Chà, mưa mát thôi
đang trưa sao bỗng sụp tối rồi
nơi em thềm đèn không xa mấy
chỉ cách con đường chế độ thôi

xe nổ máy rồi mời em lên
ta về Hòa Thọ phải không em
Sicovina chờ em đó
Nhìn kỹ để rồi cố gắng quên.

Ngôi Vò Kỷ Niệm Thành Thơ nuốt cho hạt nhớ vu vơ đâm chồi

Hòa Cầm

đèo em lên dốc Hòa Cầm
hạt bơi đứng thờ giữa dòng nắng xanh
em ngồi bón nước gốc tranh
một con kiến lửa bò quanh, muốn gì ?
ta vờ say đọc cổ thi
theo con kiến lửa li bì ước mơ

Phước Tường

Ngã ba Huế đến Phước Tường
non vài cây số thẳng đường chim bay
nhìn sông, đâu dám vẫy tay
chiếc honda đỏ gót giày em trôi
tưởng trong gió ngát hương người
hít toàn bụi đất ngậm ngùi gió bay

Nam Ô

khi ngang cầu đá Nam Ô
lòng vui như nước xôn xao dưới cầu
quên mình từ đâu đến đâu
nhìn thẳng dưới nước tròng nhau gặt đầu
thình linh cá móng, nước nhàu
uổng chưa, tan cái nhiệm màu hồn nhiên

Liên Chiêu

dưới chân Liên Chiêu tôi ngồi
lim dim ngủ gục một hồi đã ghé
lẳng lơ gió đến nằm kề
tôi ôm hôn đại bốn bề không gian
nghe lành lạnh rợn màng tang
đụi hai mắt níu nắng loang dưới đời

Cổ Mân

trắng rằm vàng óng gốc rom
ta nằm nhâm nhí hương thơm đêm hè
bờ tre chịu gió vuốt ve
khúc kha khúc khích ta nghe tưởng chừng
em đang giữ chặt ống quần
Cổ Mân...đêm biết ngập ngừng dưới hoa

Nam Phước

em vừa quày quả bước ra
lòng đà xốn xán như xa lâu ngày
cái trời Nam Phước bữa nay
nắng không chịu nắng loay hoay mưa hoài
lòng ta cũng lạ, em coi
y như thút thít muốn đòi cái chi

Hương An

xe dừng bến tạm Hương An
miệng nhai đậu phụng, mắt dòm bà con
một lưng vải ú thon thon
thốt nhiên dựng dậy cái hồn vía thơ
khởi từ một chút vu vơ
tình yêu thượng mã phát cò giống chuông

Yên Nê

em nằm trên chiếu Yên Nê
sải tay, chân duỗi, ngủ mê hồi nào
một con ruồi ngốc làm sao

thậm thò thậm thụt bay vào bay ra
hương gì chín ửng làn da
phải hương chiếu cói hay là hương em ?

Nằm Suông Và Ước Mơ Suông khoái chưa giảm được cái buồn mấy phen

khi mô được trở về phố Hội
trái chiếu Yên Nê nằm ngấm trắng
chú cuội hiu hiu mừng bạn cũ
thông cảnh đa xuống muốn đòi ăn

khi mô được trở về Đà Nẵng
tức tốc đi ăn chè Ngã Năm
cái ghé đầu vuông mừng bạn cũ
mở lòng ra đón cái rằm thơm

khi mô được trở về tổ quốc
ráo riết đi cùng khắp nước non
thăm đầm Dạ Trạch thăm Rừng Sát
thăm cái hồn ta, thử mắt còn

khi mô thôi chẳng khi mô nữa
ta mòm mõi chết đến nơi thôi
từng giây từng phút từng hơi thở
kéo tuốt ta ra khỏi cửa đời

Vẫy Tay Chào Huyện Quế Sơn Hôn Theo Xe Chạy Chập Chờn Dưới Trăng

chạng vạng ta rời huyện Quế Sơn
trăng mười sáu vãi rộng hương thơm
trời trong, chú cuội theo ta chạy
sút cả cảnh đa, rớt giữa hồn

vùn vụt băng vào vạt mía cao
con chim nào ngủ, mớ hay sao
cả rừng mía rộng cười khúc khích
ta cũng vui lây, ngấm nghĩ thơ

bát ngát mỗi vùn trăng lẫn sao
đầy ăm ắp gió thổi thì ào
bao nhiêu thương nhớ trong thiên hạ
góp lại chưa tròn điệu vu vơ

thơ thần theo về hương Câu Lâu

đường êm đêm mát, nghĩ đâu đâu
bờ mương ruộng nước hồn nhiên thờ
ếch nhái tha hồ hôn hít nhau

muốn phở lòng lên đôi khúc vui
đừng cho ngọn bút vướng ngậm ngùi
cái gì thao thức trong màu mực
trăn trở làm chi thế hờ người

đã quá mười năm hết chiến tranh
sao tàn lụi mãi những ngày xanh
“rừng vàng biển bạc” : khoai, ngô, sắn...
nuốt trọn cầm hơi cái hư danh

sẽ chạy về đâu ? mộng đến đâu ?
trắng ơi xin chớ trách gì nhau
đêm vàng óng ả, đêm màu nhiệm
chỉ tại lòng ta nhói nhói đau

Vẫy Tay Chào Huyện Quế Sơn hồn theo xe chạy chập chờn dưới trăng

chạng vạng ta rời huyện Quế Sơn
trăng mười sáu vãi rộng hương thơm
trời trong, chú cuội theo ta chạy
sút cả cành đa, rớt giữa hồn

vùn vụt băng vào vạt mía cao
con chim nào ngủ, mớ hay sao
cả rừng mía rộng cười khúc khích
ta cũng vui lây, ngẫm nghĩ thơ

bát ngát mỗi vầng trăng lẫn sao
đầy ắp gió thổi thì thào
bao nhiêu thương nhớ trong thiên hạ
góp lại chưa tròn điệu vu vơ

thơ thân theo về hướng Câu Lâu
đường êm đêm mát, nghĩ đâu đâu
bờ mương ruộng nước hồn nhiên thờ
ếch nhái tha hồ hôn hít nhau

muốn phở lòng lên đôi khúc vui
đừng cho ngọn bút vướng ngậm ngùi
cái gì thao thức trong màu mực
trăn trở làm chi thế hờ người

đã quá mười năm hết chiến tranh
sao tàn lụi mãi những ngày xanh
“rừng vàng biển bạc” : khoai, ngô, sắn...
nuốt trọn cảm hơi cái hư danh

sẽ chạy về đâu ? mộng đến đâu ?
trắng ơi xin chớ trách gì nhau
đêm vàng óng ả, đêm màu nhiệm
chỉ tại lòng ta nhói nhói đau

Ngũ Hành Sơn, Ngũ Hành Sơn Năm Hòn Núi Mộc Ở Trong Hòn

cho em Lê Quốc Hùng

tay ai lột đá thành thang bước
càng bước lên cao càng băng khuâng
chân run ngỡ dẫm đau tay cũ
ngờ ngỡ như vừa gặp cổ nhân

Thủy, Kim Mộc, Thổ, Hỏa sơn ơi
hít thở bao nhiêu thế kỷ rồi
những gì trong đá vôi già ấy
sinh dưỡng cỏ cây thanh tú vui

nghe chùng bát ngát Mâu Ni Phật
lộng lẫy Thiên Y A Na Nương
Vích Nu, Thổ Địa, Sơn Thần nhập
hòn vào đá tỏa ngát trầm hương

bay theo chuông mõ Tam Thai Tự
lạc vào tranh lụa của người xưa
bồng lai tiên cảnh trong huyền thoại
hắn cũng cau mày, âm ức, thua

này đây vôi vọi Vận Thông Động
em muốn lên trời một chuyến không ?
ngửa mặt, mây vờn ngang sóng mũi
trời xanh nằm gọn ở trong lòng !

này đây huyền ảo Thiên Linh Động
ai nhốt gió vào hang đá vôi ?
hay gió đi tìm hương sắc lạ
thở nhằm hơi thở của em tôi ?

Ôi những Huyền Không, Nham Linh Động

mái đời, mưa nhẽo vệt rêu xanh
đứng bên bờ miệng hang Âm Phủ
rừng mình tưởng huyệt phận mong manh

kìa ai trần trụi hồng da thịt
ai lựa là choàng, khô khốc xương
môn đồ tiếp nối trong thiên hạ
cười khóc còn mang vũng lập trường ?

ta đi ngắm kỹ từng gân đá
từng lá bồ đề , từng rễ cây
mỗi hạt bụi đời như có máu
giai nhân, hào kiệt từng đến đây

hỡi ơi du khách, hề du khách
đanh khắc, thơ đề, loạn vết dao
đến đi đi đến luân lưu mãi
có thấy lòng ta động chỗ nào ?

Bất Ngờ Qua Cầu Champlain nhớ cầu Bà Rắn lành bệnh những thơ

nhớ năm đó khi qua cầu Bà Rắn
em hỏi ta về sự tích tên cầu
ta đực mặt, nhưng nhanh mồm bịa đặt
chuyện trời ơi, đất hỡi như sau:

gọi Bà Rắn vì nơi đây nhiều rắn
có con tu hành thành thánh độ nhân
thánh có phép nên mụ già Hà Bá
đánh khoanh đòng ngũ đói dưới sông

một bữa nọ có chàng thi sĩ
vừa qua cầu vừa khục khặc ngâm thơ
bà thánh rắn bỗng xuân tình nổi sóng
bỏ cầu theo thơ miết đến bây giờ

em có biết thi nhân kia không nhỉ
người hào hoa mã thượng đẹp trai
chàng đâu có phải lòng bà thánh rắn
chỉ mê nàng, anh đang được kê vai

em ngờ ngờ một giây rồi vùng néo
“cái anh này, bà vải bắt anh đi
sạo quá sức, người chi mô dễ ghét
ai thềm ung cái hũ mắm Trung kỳ !”

em quả thật không ưng mà mê tí
để bây giờ gia sản bốn mặt con
chiều bữa nọ qua Champlain em nhắc:
anh nhớ cầu Bà Rắn hay không ?

suốt đêm đó anh ngậm ngùi trần trở
giật cho mình chưa hiểu thấu phương danh
mang máng nhớ lòng sắn cầu ván mục
nước xô nhau như chạy trốn nhọc nhằn

phải thú thật đã bao lần anh khóc
lệ không rơi nhưng đủ ướt làn mi
khi được nhớ được viết về tổ quốc
một đôi dòng ngò nghếch chẳng ra chi

cầu bà Rắn, cầu Lang Cô, cầu Bạch Hồ
cầu Đà Rắn, cầu Đỏ, cầu Chữ Y
hỡi tất cả cây cầu ôm đất mẹ
nói được lòng người đứt ruột chia ly

Dừng Quân Phơi Nắng Chu Lai mưa ta Đồi sọt buồn hai bên đường

hộ tổng đoàn xe ra Chu Lai
trưa ngời chờ lệnh nhậu lai rai
tay ai tròn lẩn vờn bên má
táy máy rờ xem tấm thẻ bài

ta máu loại D hay loại A
bây giờ nghĩ mãi nhớ không ra
ngón hoa điệu nghệ hương chum kết
làm cái lõi tình nở mãi ra

khó nhớ đôi lần trót lãng du
bao nhiêu hoa dại bén hương tôi
có chẳng trong phút cuồng hoang ấy
vài giọt thơ vờn vãi giữa đời ?

cát vẫn nguyên màu trắng Chu Lai
đường xưa hàng quán biết còn ai ?
hốt giùm nắm đất đưa ngang mũi
thử có hương giày sư đoàn 2 ?

tôi lẩn quá rồi, tôi dờ hơi
cái buồn tàn độc quá, chao ôi !

ria dần lòng nát ra từng chữ
đóng những lần nhăn hận để đời.

**Cho Ta Giữ Một Cái Gì, Thừa Huế
Một Đôi Ngày Sống Vội Cũng Không Sao
Vài Kỷ Niệm Đủ Thấp Lên Tất Cả
Những Ngọn Đèn Thương Nhớ Sáng Trong Thơ**

1.

xe An Lợi thả tôi ra
vươn vai vượt mặt thở khà lấy hơi
em đon đả rồ hàng mời
tôi trơ mắt lăm bụi đời ngó trần
nhíu mày, dòm trán đến chân
em ngoay ngoáy háy, phải quần bỏ đi
coi tề, tôi có lỗi chi
lỗi tại hột nút xuân thì sút ra

2.

tôi dân mỳ quảng chính tông
ngơ ngơ trên một bến sông gọi đò
bớ cô em gái bún bò
bên ni bên nớ bên mô Hương Trà ?
duì hoài mắt, nhận không ra
xanh cây xanh nước xanh tà áo bay
ánh lên trong cỏi xanh này
lòng con mắt Huế sắp đày đọa tôi

3.

qua cầu Bạch Hổ gặp mưa
hết đường chạy núp, đành đưa đầu đầu
nón em nghiêng ngả về đâu
sao không che giúp lòng nhau với nào
ước chi triệu hạt mưa rào
dắt dìu hồn sít rịt vào với nhau

4.

gặp em đầu chợ Đông Ba
hột mưa lý lắc cứ sà trên vai
gió loay hoay vén áo dài
còn tôi bịn rịn liếc hoài, cười duyên
người chi mô, đẹp như tiên
tội tôi mộng mị quàng xiên giữa đường
tâm thi lão đảo bất thường
lách người luôn quán cuống cuống tôi theo...

5.

khi ngang qua cầu Tràng Tiền
nặng theo làm bóng tôi nghiêng xuống cầu
biết rằng, chưa biết về đâu
tôi đi chậm chậm trong màu áo bay
thướt tha trắng nõn như mây
hồn tôi chơi với nương mây qua cầu
bây chừ đã biết về đâu
vườn xanh Vỹ Dạ tôi hầu theo chân

6.

thuê nhà trọ hẻm Cầu Kho
đi về nghiên ngẫm làm thơ thất tình
sự thật, chưa ai biết mình
và mình, tập sự linh tinh săn tìm
buồn cười thay cái trái tim
cái yêu chưa đến đã thềm cái đau
huyền hoang trau chuốt cái sàu
tạo chút bản lĩnh ngô hầu tán em ?

7.

thuê nhà trước hồ Tịnh Tâm
làm thơ tán gái quanh năm đâm ghềnh
mơ mơ mộng mộng triền miên
tương tư lắm cầm đảo điên điệu vắn
nghiêng vai làm gã phong trần
đi mây đụng trán, về chân đá trời
thế gian chỉ một cái tôi
khi em tinh nghịch liếc cười băng quơ...

8.

tôi lâm trọng bệnh ly kỳ
phố đời mỗi bữa phải đi mấy vòng
phải vào Ứng Hạ đứng trông
người ra vào để nghe lòng thành thoi
dở vại tạp chí dòm chơi
liếc sơ bìa sách mới, rồi bỏ đi
tội nghiệp đôi mắt cô Gi
háy hoài có trở tật gì hay không ?

9.

thành thoi vào rạp Châu Tinh
đợi vu vơ một kẻ mình chưa quen
chuông reo, rạp mất ánh đèn
đoạn phim quảng cáo lãng nhãng bắt đầu

sờ cảm, lạ quá, có râu ?
láo liên mắt liếc, vuốt đầu, nghễnh tai
hú hồn, một bóng áo dài
e dè tìm chỗ, chạm vai bất ngờ
hương từ da thịt tiêu thơ
rung ta ngòi mộng cứng đờ châu thân
trong tim nhịp máu rần rần
hết phim, đèn sáng, đầu không hiểu gì
em quày quả, vén áo đi
lấn ra khỏi cửa tức thì lạc nhau
bốn bên đón dác về đâu
thằng Trần Hưng Đạo lâu bầu, rõ xui !

10.

ngồi trong *kiosque* Lạc Sơn
thấy ta quả thật bảnh hơn mọi người
cà phê nhỏ giọt vui vui
khói *winston* thờ rung đùi ngắm em
tin thời sự nổi lênh bênh
xuống đường, đảo chánh, giật mìn, duyệt binh...
đôi khi cao hứng thuyết trình
suy tư nhiều lúc làm thỉnh cười ruồi
văn học, nghệ thuật, con người
đến đi nhẩn mặt ghé ngòi thanh xuân

11.

ghé về Âm Phủ ăn trưa
bát cơm hén nguội nắng vừa sấy thiu
vuốt mồ hôi, nuốt, đăm chiêu
sớm mai thông thả xé chiều nhẩn nha
vo ve ruồi nhặng lân la
hôn tay, hôn má, ngứa da nóng rần
mái trời phơi bốn tấm tôn
nền trơ đất nhẩn bóng ngòm ngoàm nhai
ực ly đá lạnh, vươn vai
vò quăng bao thuốc, ngã dài bóng đi

Ngòi Thi Nhìn Cái Mặt Bàn Thu Sương, Bích Thảo...nhẹ nhàng hóa thơ

không biết chỗ này ngày mấy buổi
ai ngòi duỗi thẳng búp chân thon
cánh tay chắc hẳn tròn ghê lắm
tựa nhẩn mặt bàn, ửng nước thơm

không biết chỗ này ngày mấy buổi

ai ngồi ngậm bút nghĩ vu vơ
phương danh nắn nót ghi chằng chịt
đâu biết có ngày mớm ý thơ

không biết chỗ này ngày mấy buổi
ai ngồi rúc rích chuyện tào lao
tiếng cười khúc khích loanh quanh lớp
truyền cái hồn nhiên đến thuở nào

không biết chỗ này ngày mấy buổi
ai ngồi thút thít hận ham chơi
trúng gà trong vở sao mà lớn
buồn mấy ngày liền nuốt chửng trôi

không biết chỗ này ngày mấy buổi
ai ngồi lắng đợi trống trường vang
ngó ra cửa lớp vàng chân nắng
ai trước cổng trường liếc dọc ngang

không biết chỗ này ngày mấy buổi
ai ngồi tiên đoán được hôm nay
có chàng thi sĩ đang thi cử
bị ả thơ đang đến quấy rầy

này ả thơ cung trường Đồng Khánh
đâu cần gì phải gặp mặt nhau
hơi em còn ấm trên tường gạch
là máu cho thơ ta sống lâu

này ả thơ cung, em Đồng Khánh
tay ta cầm bút trả bài thi
hồn ta lơ lửng trong hương Huế
đạt cả hai hay chẳng có chi ?

Ngàn Năm Người Đẹp Hương Giang
vẫn còn đi đứng đàng hoàng trong tôi
tặng Phạm Nhuận

quả nhiên danh bất hư truyền
em là con gái Thừa Thiên rặc nòi
mi xanh, má đỏ, chân dài
đánh tôi một chưởng rớt đài như không
mặc dù tôi đứng mảnh long
vừa qua sông đã mất lòng, mất tim
ẩn thân trong chái thơ tình
vận công tôi chữa trị mình đã lâu

bây chừ đau vẫn còn đau
gặp em trọt trọt củi đầu chào thua

chào em Đồng Khánh nét na
quần trắng áo trắng ửng da thịt hồng
cho tôi làm ngọn gió lồng
mang hương trong áo quần nồng nàn bay
không chia cho cỏ cho cây
không chia cho nắng cho mây giang hồ
để dành hương bốn nụ thơ
cho trong chữ có lòng tơ, máu người

chào em Sư Phạm đoan trang
cho tôi thể kính gọng vàng em đeo
để nhìn suốt đáy trong veo
bóng tôi lộn ngược đang treo đàng hoàng
sông này không có đò ngang
nhưng tôi không chịu đầu hàng em đâu

chào em lộng lẫy Luật Khoa
cho tôi thay cái cặp da bình thường
kéo không, phí mất mùi hương
em đang bỏ lại trên đường em đi
xin thể tôi chẳng nói chi
nằm ngoan trong ngón xuân thì trở thơ

chào em đài các Văn Khoa
cho tôi thể cái yên da em ngồi
đường dài nhớ đạp thành thơ
cho tôi uống trọn hương đời thơm tho
xin thể không dám làm thơ
chỉ thêm thiệp mộng bên bờ tồn sinh

Cây Của Đất Hửn Đồi Đồi Tồn Tại tôi của người không lẽ mất về đâu ?

1.
em về Thê Miếu thật sao
đào tiên xứ ấy thảo nào quá ngon
em nhớ đừng tô môi son
để cho môi ngấm hương thơm của đào

2.
định về Mỹ Lợi hôm nào ?
Hương Cẩn quýt cũng ngọt ngào lắm em
càng ăn càng thấy thòm thềm

cứ y như cặp môi em ấy mà !

3.

về mô cho nắng ăn da
Nguyệt Biểu xẻ sẵn thanh trà mời em
muối trộn ớt hiểm ăn kèm
em nhai nhỏ nhẹ kéo mền lòng ta

4.

bây chừ em lạc quê xa
Phụng Tiên vải chín, nhớ ra: em thèm
quất quay ngòi vẽ suốt đêm
nhìn vải trên giấy, túi, em khóc thầm

5.

em còn trở lại hay không
chuối tiêu Hương Thủy nhân lòng Bao Vinh
nhớ môi em cắn môi mình
máu vương mẩn mẩn tương mình hôn nhau

6.

bây chừ biết tìm ở đâu
gạo de An Cựu đã lâu không dùng
lửa rơm sâu bật nắp vung
bắp cồn qua bữa, mời cùng cho vui

7.

em ơi đừng có ngậm ngùi
hương cau Vỹ Dạ sớm mù sương vầy
Tịnh Tâm sen mất mùa này
lòng thuyền nan nặng tháng ngày đỏ hoe

8.

môi tìm môi ngậm mà nghe
hương vườn đất Huế sắt se u hoài
oi hoa sứ trắng lạc loài
nở chi những nụ thờ dài thể em

Đò Em Vãn Chở Nguyệt Hoa ? cho ta hồn mộng la cà theo sông

1.

trăng đầy ắp một khoang ghe
ta nằm duỗi cẳng lắng nghe sông cười
bao la thay một cái lười
bao nhiêu hạnh phúc con người là đây
lững lơ hồn nổi theo mây

bềnh bồng thân dạt gió mây mạn đò
em thò đầu ngó, buồn xo
mùi chanh tóc rối nửa lo nửa mừng
lòng ta bất chợt lừng khùng
sông trắng lai láng, thôi đừng nghe em

2.

chồng chềnh theo nhịp thân trao
cảm ơn em đã theo vào cảnh tiên
thèm hôn đôi mắt nhắm nghiền
làn môi nóng bỏng có phiền em chẳng ?
thèm ve vuốt mỗi nếp nhăn
của đời nghiệt ngã đã hằn lên em
thèm nhiều, nhiều lắm, bỗng quên
khi nằm giữa nước lênh đênh giữa trời
khi thân thể chợt rã rời
như đang tan giữa tuyết vời cõi em

3.

thút tha thút thít mưa hoài
lắc leo đèn úa sóng dài bóng tôi
buông màn nghe cái tôi trôi
cùng vương chiếu ố mờ hôi em nồng
em từ Đại Lược, Kim Long
thả đời theo những nhánh sông qua ngày ?
thôi thì nằm với nhau đây
kệ sông nước chảy mưa đầy tiếng đêm
bùn rong thở xót xa thêm
đời bao nhiêu bận lênh đênh thế này ?
thì thôi nằm đổ nhau say
cần chi nhìn rõ mặt mày hờ em

4.

đêm mưa buồn xuống ngủ đò
ngủ sông chớ chẳng thậ thò chuyện chi
nửa đêm nghe tiếng thềm thì
té ra mưa tạnh, trăng thi sĩ về
ta nằm chân gác mui ghe
dòm ra trời nước vàng khè những thơ
lấy hơi thông thả hít vào
thở ra khoan khoái dạt dào nhớ em

5.

theo em về mấy nhánh sông
Bao Vinh, Thiên Lộc, Lợi Nông, Hương Trà
lòng em coi thế mà xa

càng theo càng gặp bao la chập chùng
lời dằm, lặng ngó mông lung
dáng em mỏng quá tưởng chừng khói sương

Theo Hương Hôn Những Phương Danh còn trên trái đất mà đành đoạn xa

em từ Bàng Lãng ra đi
thong dong thay một nàng thi sĩ hiền
qua đồi Vọng Cảnh buồn nghiêng
về tây bắc mộng ươm duyên bến nào ?
lòng em sâu cạn ra sao
xuyên rừng Ngọc Trản lại vào chính tây
chan lòng cho đất xanh cây
xanh qua Lương Quán voi đầy về đông
cá tôm nướng bóng bè rong
miếu Văn Thánh lượn, đồi Long Thọ vùng
uốn mình ôm giữ hoàng cung
TràngTiền, Bạch Hồ sâu chung một dòng
hương thơm từ một tấm lòng
Hương nuôi triệu triệu tấm lòng ngát hương
nhịp đời thặng giáng vui buồn
vẫn em lựa biếc trong nguồn máu ta
Gia Viên, Cồn Hên chan hòa
Thuận An biển gọi tôi và em trôi

23 Tháng 5 Cúng Cô Hồn cho tôi hưởng ké hương thơm nhang trầm

1.
hăm ba Huế cúng cô hồn
cúng tôi luôn thể mát còn như nhau
hôm nay tôi trầm trọng đau
vì vướn đôi mắt dao cau Từ Đàm
sáng nay cảm thấy rõ ràng
tôi đang hấp hối dưới bàn chân em
cúng tôi xin cúng trái tim
cúng tôi xin cúng trái tim con người

2.
tháng năm Huế cúng cô hồn
cúng tôi chừng bốn nụ hôn đủ rồi
một nụ tôi tặng đất trời
một nụ làm vốn để đời mai sau
một nụ dành giữ hương nhau
một nụ đánh phấn tô màu cho thơ

cúng tôi khỏi lập bàn thờ
hồn trong bụi chuỗi treo bờ bụi, xong
đúng, tôi là một cô hồn

Cùng Em Lên Núi Bằng Sơn vịn thân tùng, thiết tha hôn đất trời

chiều leo sườn núi Ngự Bình
tứ bề nắng dựng thấy mình vàng hoe
tùng xanh bóng ngã nghiêng đề
bóng ta tan giữa màu mè cỏ cây

lưng chùng trời, ngẩng trông mây
chập chờn tiên lượn áo giầy cung nghinh
ta đang ngộ cái vô hình
bàn chân vấp đá thành linh tĩnh ra

hữu tình bên cạnh đóa hoa
đi, bò, đứng, thở xuýt xoa mỉm cười
nắng lên theo với chân người
ta theo em mỗi chân ngồi, ngó quanh

tùng xanh bát ngát tùng xanh
tiết trùng dương mướt nhánh cành thanh thoi
hôn em và lót chỗ ngồi
nhớ vua Minh Mạng có thời lên đây...

vua quan yến tiệc cùng say
phong thần tiến chúc cho cây lá rùng
đá hần gân máu nghĩa trung
đất cao tiết hạnh chấn quân địch tràn

quàng vai em nghĩ miên man
nắng chiều lên đọt mây vàng đang bay
môi em sao nóng thể này
tại ta ngậm chặt cả ngày lãng du ?

Đâu Phải Khi Không Ta Thắc Mắc vì lòng đã vậy biết làm sao

này em tóc kẹp đuôi gà
đạp xe thông thả, gặp ta mỗi ngày
em làm gì hết hôm nay ?
giảng đường ? thư viện ? bóng cây ? hiên nhà ?
em thay áo ? tắm ? giặt hoa ?
em ăn me ? ổi ? thanh trà ? hay dâu ?

soi gương lặng lẽ cúi đầu ?
mâm mê mẩn chí ? lâu bầu mắng em ?
hay là mê mãi ngồi xem
chàng Vi Tiểu Bảo ẵm thêm ả nào ?
khóc cùng nhân vật Quỳnh Dao ?
cười vui theo chuyện tào lao bạn bè ?
say sưa, nũng nịu ngồi nghe
kép em hí hớ ngồi khoe khoang mình ?

này em sao cứ làm thính ?
tôi nghiêm chỉnh hỏi, thật tình, thưa em
nói giùm chút xíu thử xem
tôi nuôi hy vọng vượt trên trung bình ?

em đi khép nép một mình
chùng như không được xinh xinh thập toàn
có tôi, tay đỡ vai choàng
đệ nhật thiên hạ huy hoàng mỹ nhân

này em tóc kẹp phân vân
gật đầu dễ ợt, đầu cần nói chi

lòng tôi bằng phẳng dễ đi
năm mươi giây tới tức thì trái tim

Tiểu Thư Áo Trắng Quá hợp hồn tôi mất rồi

Công Tăng Tôn Nữ Thị...em
thưa tôi trộm biết họ tên của nàng
rành từ những chuyến đò ngang
bến sông Thừa Phủ giờ tan trường về
nón che không kín tóc thè
cho ngàn sợi tóc rũ rê tôi buồn
mê man dựa trụ đèn đường
nghe trong khói thuốc nhớ thương ngậm ngùi

Công Tăng Tôn Nữ...tiểu thư
loay hoay lẫn trốn lòng tôi sao đành
lá xanh tôi thuộc từng cành
đường Lê Lợi hẹn để dành bóng em
vẫn từ Đập Đá rong lên
vẫn từ Đồng Khánh lênh đênh lộn về

Công Tăng Tôn Nữ...tê tê
cảm ơn trời đất bốn bề thần linh

Bởi Cô Em Vỹ Dạ tôi hại tôi một đời

này cô Vỹ Dạ dở hơi
nhà cô hứng ánh mặt trời phương đông ?
đằng sau, xanh một bên sông ?
phía trước chắn bức bình phong phượng rồng ?
chè-tàu xanh mướt chạy vòng
trong vườn vú sữa, nhãn lồng ?... và cô
hôm nao hôm nào hôm nào
có con nhèn nhện vương vào chân ai
hoảng hồn cô ré, chạy dài
rớt hai đầu gối ở ngoài mé sông
có chàng đại gái trời-trông
muốn chạy đến ẵm vào lòng, nhưng ...thưa
chàng run rẩy quá ôm bừa
bạc thêm gạch nhẵn cô vừa bỏ đi
cỏ vườn lổ nhổ, thâm thì:
chủ tôi coi bộ kiêu kỳ, dễ yêu !

Ra Huế Dự Thi Tú Tài Hương giang quyến rũ rớt dài mấy keo

gói cả bộ cờ mang ra Huế
đi thi mà như thể đi chơi
sáu giờ chiều nhảy lên tàu hỏa
sĩ tử đầy toa chật tiếng cười

tàu đi lịch xịch trong đêm tối
rúc hầm số một, vượt Lãng Cô
biển xanh núi biếc đều đen cả
héo hắt đèn soi bóng nhấp nhô

khuya lắc khuya lơ ra tới Huế
theo về nhà ngoại của Châu Văn...
lạ nơi khép nép nằm nghe muỗi
năn nỉ như đòi chung gối chăn

tầng sáng hôm sau nghe bạn rủ
thuê phòng ngủ trọ mé sông Hương
suốt đêm trần trọc chờ ai gọi
sáng trở giờ thi dựa cổng trường

Nắng Vàng Ử Nón Bài Thơ em đi em đứng vẫn vợ tôi buồn

câu thơ lục bát trong vành nón
có lẽ là em đã thuộc lòng
nắng cũng như mưa đều thuộc cả
riêng ta thèm đọc mãi không xong

đã biết bao lần em nghiêng nón
đi về lấp lánh mắt bồ câu
tuy chưa quen biết mà như hẹn
sớm tối trông chừng liếc trộm nhau

chiếc nón bài thơ như hiểu ý
lững lờ che nửa mặt trái xoan
môi em phơn phớt hồng thơm ngát
chùng mớ vừa ca khúc nhạc vàng

tôi nhón lòng theo bóng nón qua
nghe gân lá ẩm hương thịt da
câu thơ lục bát trong vành nón
cũng đượm xuân tình em thiết tha

thôi khổ thật rồi, tôi chớm ghen
cùng thơ cùng nón rồi đây chẳng ?
tóc em đen mượt trăm ngàn sợi
mỗi sợi thơ lòng tôi sáng trắng

Trong Lòng Ta Điệu Châu Văn vẫn thao thức với bóng trăng, hoa lài

1.
lên điện Hòn Chénng hầu đồng
xem cô áo lục khăn hồng “đăng xê”
tiên nương Liễu Hạnh nhập về
xác đồng, hồn bóng, bốn bề linh âm
tôi ngồi miệng niệm lâm râm
xin tiên nương nhập vào tâm thể này
cho tôi được ẵm trong tay
thân cô áo lục mình gầy vừa thảnh
vật vờ theo điệu châu văn
tôi lên tuyết đỉnh gió trăng cô hồn
hồn tôi không mất không còn
lững lơ giữa khói hương trầm liêu trai
oi cô áo lục chân dài

mình giây má phấn phát roi hồng điều
tiên nương Liễu Hạnh kính yêu
phát phơ thi sĩ đủ điều kiện không ?

2.

lên điện Hòn Chén hầu đồng
xin xăm: em đã phải lòng ta chưa ?
trời mưa lác đác trời mưa
nhớ em từ sáng đến trưa nhớ hoài
hồn về hỏi: cậu là ai ?
xin thưa: tại hạ lưng dài cầm vuông
bề ngoài thanh thản bình thường
tâm tương tư bệnh dễ thương vô cùng
Địa Tiên Thánh Mẫu ngại ngùng:
“giống y ta thuở xuân hồng ngày xưa,
bệnh này bắt buộc đeo bùa
uống chén nước lã sẽ thừa nội công
bao nhiêu buồn nhớ trong lòng
sẽ theo hương khói bành bồng bay đi”
dứt lời tiên biến tức thì
ta ôm cái xác đồng quỳ ngẩn ngơ

Vàng Sơn Còn Đượm Trong Hương Đất gió thoảng mơ hồ gót quân vương

Qua Điện Thái Hoà

mười ba đời triều Nguyễn
thịnh suy cung điện này
ngai vàng nhìn bệ ngọc
mòm mõi nằm phơi bày
sân rồng loạn cỏ mọc
cửu đỉnh loang lỗ meo
sứ già sần sượng bứu
gạch nứt chằng chịt rêu
bóng ta chùng bóng tượng
hoàng thượng không thiết triều
con ruồi xanh bay lạc
cánh mỏng vỗ buồn thiu

Qua Điện Khâm Văn

trong vườn xanh Cổ Hạ
thấp thoáng bóng vành khuyên
mưa bụi uơn ướt lá
cỏ lục mượt hồn nhiên

bờ bụi thêm thiếp đợi
Khâm Văn điện cúi đầu
Tùng, Tuy quy tiên cả
xương họa bầy chim sâu
lối mòn dần hẹp lại
chân bước lòng ngại ngừng
tứ thơ khép nép tới
ròn rợn nghẹn nửa chừng

Qua Cửa Cẩm Thành

Từ Cẩm Thành bầy cửa
ta vào cửa phía đông
mặt trời đứng sau gáy
trang nghiêm như cận thần
thành cao chừng bốn thước
lau cỏ xấp xỉ xanh
dùng chân bản khoãn mộng
hòn lặc lối đi quanh
chừng như ai trò chuyện
“bệ hạ về Kiến Trung ?
khanh lui ra mặc trẫm”
một thoáng, đời cáo chung

Mặt Trận Quảng Ngãi Ngày Xưa bóng ta phơ phát hạt mưa nhạt nhòa

1.

ngày N cộng một
tiến chiến xong mục tiêu
ngó quanh đồi Lâm Lộc
chợt nghe lòng buồn thiu

2.

xé chiều về Quán Lát
bước lọt lỗ chân trâu
cõng hồn lên Núi Đẹp
mây xám vờn ngang đầu

3.

chập chờn nghe đại bác
cầm chừng nổ xa xa
ngó ra cầu Sông Vệ
trắng vàng trải bao la

4.
đạp bóng đêm làm lũi
tiến sâu vào Núi Ngang
đôi ba con đom đóm
gợi nhớ thời chơi hoang

5.
bố trí ven Trà Khúc
gió thổi đầy nước sông
úp mặt vào nón sắt
nuốt khói thuốc vào lòng

6.
nửa đêm qua thành phố
nhà cửa ngủ rập rình
xe chạy về Sơn Tịnh
không lạnh mà rùn mình

7.
mở đường xuống ức Hải
dò dẫm vào An Mô
đất cười lượm thây gói
đòi người vào *poncho*

8.
hát thầm theo mưa giọt
bên bìa vườn mía xanh
không dung lòng nhớ nhớ
khi lội ngang Nghĩa Hành

9.
giữa trời nôi ỉa vát
lên ngọn cỏ Thu Xà
trên tay cầm khẩu súng
chìa mũi gờm bóng ma

10.
co chân lên mép vũng
cột lại *botte de sault*
cạy ra vài cục đất
lầm nhảm tia hạt thơ

11.
yêu em yêu biết mấy
biết cất giữ chỗ nào

mang theo với súng đạn
với mấy ngày lương khô

12.

đêm choàng hơi đá núi
sương ướt đầm *poncho*
chộp mắt mơ chần gối
ọc sữa tự bao giờ

13.

dưỡng quân nằm úng chiến
cửa đồng sư đoàn 2
có người chê lính trận
không đen mà *beau* trai

14.

về phố ghé Bắc Hải
lai ra ngồi bú com
nốc ly trà đá lạnh
đã như vừa được hôn

15.

vui chân ghé Lệ Ảnh
chụp tấm ảnh để đời
mặt mũi trông bậm trợn
đúng là dân chịu chơi

16.

ba năm đeo lưng lẳng
một khẩu *colt 45*
khóa an toàn mở sẵn
viên đạn vẫn trong lòng !

Đệ Nhất Thiêng Liêng Là Giờ Nhớ Em

hai mươi tháng chạp đi lưng giặc
Mộ Đức, Nghĩa Hành lội nhơn nhơ
súng lạn lưng quần cho có chuyện
mắt đầy cỏ lá, hồn đầy thơ

ba ngày thông thả theo mưa gió
lên núi băng rừng hát nghêu ngao
xuân hồng uyển chuyển vron mình tới
lòng chuyên theo rừng lá xôn xao

chiều ngày thứ tư ngồi dựa ngựa

bên con đường sắt ở Nghĩa Hưng
trùng trùng lửa đạn từ âm phủ
ta chột hết hồn, chột nổi xung

địch phá đám ta không kiêng nể
cái giờ tịnh khẩu nghĩ về em
cuồng tay rút súng phơ bờ bụi
phơ cả đất trời đang muốn quên

Hiên Ngang Một Đóa Hoa Vạn Thọ nở giữa điều tàn đón chúa xuân

mờ sáng quân vào hết mục tiêu
tầm tã mưa vây đời hắt hiu
đứng nhìn binh sĩ bung lục soát
mưa tạt lạnh lòng mắt đăm chiêu

gác súng lên đui nghĩ vẫn vợ
đầu đêm qua ngủ, nhớ còn mơ
mắt em đưa đầy hai đầu võng
ta ngủ giữa lòng em với thơ

trời sáng dần dần trong lưới mưa
trơ bên nền cháy, gốc cây dừa
ở đây cây cỏ đều sống thật
chỉ có riêng ta có vẻ thừa

dựng cổ áo ngăn gió buốt da
đi quanh thềm cỏ ngỡ như là
có người chống cửa chào thân mật
úng cả không gian tiếng thở ra

bỗng thấy bình an một đóa hoa
vàng nghiêng trước gió mở lòng ra
hiên linh thay đóa hoa vạn thọ
một thoáng, ta đang ở tại nhà

bát ngát trời thơm hương sắc xuân
bỗng quên đang lặn lội hành quân
ta ngồi huýt sáo mừng cây cỏ
hứng giọt mưa trong thể rượu mừng

Trên Đường Lữ Thưng Hành Quân đạn thù có lẽ nhập ngừng tránh ta

1.

vào giờ G ta ra mặt trận
ngồi trước ca-bin ngủ gật ngủ gà
một chút nhớ em, một chút nhớ
cái thằng nào đó giống y ta

xe bỏ mắt mèo qua Châu Ô
chòn vòn trước mặt bóng ma trôi
nhìn lâu lại hóa ra đom đóm
buồn bã bay khan ở cuối trời

ếch nhái ve nhau loạn thiên hát
lạnh lùng hơi đất cuốn hơi sương
che tay ngời kéo dài hơi thuốc
nhớ cái...lưng em thật dễ thương

nhét cái bản đồ trong áo giáp
khẩu *colt* ngủ mỗi một bên đùi
câu thơ chọt đến chọt đi mắt
mặt trận từ ta nổi tới người

2.

vào giờ G ta ra mặt trận
nón sắt bản thân theo gót giày sault
hiu hắt đường mưa tiền về âm phủ
vừa cảnh giác đời vừa ủ chiêm bao

khẩu súng cạc bin chúi đầu xuống đất
như nói điều gì với cánh Rừng Lãng
đất nhão cỏ chua tổ tiên để lại
thích uống máu người, hay bị ép chãng ?

băng lạch nước đen lạnh tê đầu gối
bỗng khựng giữa dòng tường đĩa bao vây
Xuân Phổ bên kia chập chòn bóng địch
lập cập hôn ai, bèo vướng chân mày ?

nước lạnh môi khô loé lên đám nhớ
màu mắt bên màu hoa súng ngày xưa
ta vẫn yêu em, yêu toàn nhân loại
nên gắng khom lưng tiến chiếm Xón Dừa

một loạt đạn bay, một ngày ập tới
một phút làm người sung sướng biết bao
nhưng dầu tinh cờ thân đầy vết đạn
chẳng oán hận gì, vì vẫn chiêm bao...

Bàn Giao Cho Bạn Địa Bàn bàn giao cho bạn nghĩa trang, vô tình

tặng cố thiếu úy Nguyễn Nam

từ đồn Đức Hải ta về phép
bạn thể chân ta kích xóm bên
chòm xóm tiêu điều năm mái rạ
cây cụt đầu ngang ngọn cỏ mềm

đâu có chỗ nào vừa mắc võng
nằm hoài cũng mỗi cái lênh đênh
bạn bắt chước ta vào chái bếp
nhà "con bò lạc" của anh em

hôm đó nghe đâu trời nóng lắm
nắng tràn bốn phía nắng vây quanh
lâu lâu gió biển rung voi quất
muối xác thâm đen cả mặt mày

bạn mới ngả lưng lim dim mộng
cạc bin bảy chín lần A.K
trời xanh thăm thẳm hồn nhiên quá
phận số dành riêng mỗi chúng ta ?

ta trở lại đồn qua xóm cũ
rút *colt* bắn lấy cái lu sành
nước tràn lu vỡ, trời, ta khóc
bóng bạn chập chờn đóm lệ xanh

ô hô mới cách mười lăm bữa
mà nắng tan hoang vữa cả trời
quà mang tặng bạn chia cho lính
còn bình đồng rượu bạn và tôi

uống đi em út sao buồn vậy
hộp này đái bạn hộp phạt ta
mực khô dai nhách ? ồ, ngón út
máu rỉ hay là mắt ta hoa

Nam ơi Đức Hải trưa nay vắng
biển lặng ngòi không xốt phận mày
ngày mai nhờ trại lũng Đức Phụng
đến lượt ta hay đưa nào đây ?

Chợt Nhớ Về Nơi Ngắm Máu Ta

bụi ngùi lòng nhú chồi xót xa

bây giờ cái Xóm Mồ Côi ấy
chắc vẫn mồ côi như thuở xưa
năm ba chòi rạ chen trong miá
che tiếng thở thẳm dưới nắng mưa

bây giờ lá sắn xanh còn vấy
máu đỏ ta loang chiều hôm nào
đất vẫn còn hằn bàn tay bầu
giọt thẳm nước mắt thẳm về đâu ?

bây giờ vũng giếng bên bụi chuối
cũng vẫn đục ngầu như thế thôi ?
con cá rô thia ta thả xuống
sống còn, quanh quẩn kiếp rong chơi ?

bây giờ đôi mắt đen sau cửa
còn hốt hoảng nhìn như hỏi thăm
chẳng biết ai chôn mình dưới cỏ
tiếng nổ còn vang mãi trong lòng

bây giờ Thi Phở ơi Thi Phở
vườn dứa đầu cụt gốc bật chưa
máu khinh binh Thị gài lựu đạn
lỡ sút tay xanh cỏ mấy mùa ?

bây giờ Thi Phở ơi Thi Phở
mắc võng đong đưa đuổi nắng hồng
suýt phá đời em du kích nhỏ
giữa gian đại tự Phạm Văn Đồng

bây giờ Thi Phở ơi, Thi Phở
ta đã ngã rồi, ngã quá lâu
trước khi xuất cảnh tìm đất sống
nhìn cõi hận xưa thương lẫn đau

bây giờ Thi Phở ơi, Thi Phở
mười bốn năm dài cách biệt nhau
máu ta ngấm đất tan vào đất
nên cảm được rằng em cũng đau !

Hòn Trách Hay Là Khuyên Khích Em phải chẳng thật sự muốn nguôi quên ?

đã dặn đừng vào thăm Tư Nghĩa

mà em có lẽ chẳng chịu nghe
Bầu Giang, núi Bút vui chi nhi
quí báu gì đâu những đáng tre ?

chắc hẳn có gì trong Quán Lát ?
Mỏ Cà bụi đất đỏ thối bay ?
xe lam uể oải trườn theo nắng
lọc cọc ngựa lê gót qua ngày

ta hỏi thăm ư ? đâu có phải
lạ gì màu lá núi Văn Bông
đã quen từng nét cầu Sông Vệ
nước vương lòng ai chảy ngai ngần

ta hỏi thăm ư ? đâu có phải
có gì để nhớ để thương đâu
vài năm thấp thỏm đi lòng giặc
đất mớm điều chi, xa, nói đau

em vẫn về thăm, thôi đành vậy
lòng ta ai bảo xót xa theo ?
chẳng qua giọt nước chiều mưa dột
lâm sánh nổi buồn xanh mướt rêu

Đã Tàn Chua Những Cánh Hoa ta từng tưới nước qua loa bên đường

tặng Hồ Đình Nghiêm

1.
gặp em ở xóm Bàn Cờ
ba mươi sáu tuổi bất ngờ tương tư
tưởng đang mang bệnh ung thư
một đêm phá nát chân tu nửa đời
thất tình, tuyệt, quá tuyệt vời
đêm đêm Vườn Chuối ta ngồi gõ chai
nhớ em, thuốc đốt đêm dài
khật khừ thường thức cái tài hoa ta

2.
gặp em ở hẻm Hòa Hưng
đang ‘đi’ ta bỗng lòng khùng muốn thôi
sợ lây em cái bụi đời ?
đang lên cao độ tuyệt vời bỗng ngưng
thì ra, thơ viết dở chừng
trở về phá trận tung bùng pháo xuân

3.

ba mươi tháng chạp hằng năm
ta đi xả cái hương trầm tất niên
năm kia, Ngã tư Bảy Hiền
cái xuân khuyến khích cái ghiền bóc cao
gặp em thi tứ dạt dào
bút ta hí hoáy ngọt ngào hiệp ba
thường tài, em tặng đóa hoa
hương kỳ ảo thấm buốt da thịt đời

4.

hỡi em Gò Vấp, An Nhơn
chút gia tài cũ méo tròn ra răng
có khi mô nhớ lãng nhăng
tiếng thẻ bài chạm leng keng cổ chàng
lên chùng mực, xuống vôi vàng
gừng cay muối mặn đắng hoàng đái nhau
đang ngang ngửa xấp hiệp đầu
bạn dân kiếm chác, ngã sau ta chuồn
đâu ngờ chuyén đó đi luôn
xứ người tia tóc chợt thương vô cùng
tiếc rằng không thể hình dung
vẽ không ra được cả rừng hoa xưa

5.

hết phiên gác vôi chui rào
lặn ra Chợ Nhỏ thăm ‘bò lạc’ chơi
Tặng Nhơn Phú, đêm tuyết vời
mập mô cây thủ thi cười vu vơ
cỏ dầm sương, báo trái hờ
sữa thơm chuyén ám cõi đào nguyệt em
trên trời sao mọc chông chênh
nhìn sao đâu để biết đêm đã già
trên sương cỏ, báo toạt ra
ta vòng tay lột hương da thịt nồng
mênh mông mênh mông mênh mông
trên trời dưới đất giữa dòng tự nhiên

Mới Xa Nhau Một Bữa dài như mấy năm trời

khi ta vào tới Lãng Cha Cả
trời tối bụi mưa bén gót chân
mở báo che đầu tìm thuốc lá
nốc cốc cà phê ghen mấy lần

phố lạ trông vời những bước qua
đèn soi mưa rụng mỏng như là
tóc em lưu luyến dài ra mãi
chạm buốt lòng ta tiếng thờ ra

phố lạ ngồi chờ xe rước đi
đoạn đời sắp đến có ra chi ?
quân trường Thủ Đức – nghe rờn rợn
thất thỏm như đang thiếu nợ gì

em đã thuộc bài ? sắp ngủ chưa ?
ăn quà ? hay ngồi vờng đờng đưa ?
tivi đang chiếu chương trình sống
địch vẫn dã man pháo kích bừa ?

phố lạ là da thịt thủ đô
vo ve tiếng muỗi thoảng mơ hồ
ta đang ngồi tại Lăng Cha Cả
buồn chảy thành dòng thơ vẫn vơ..

Sài Gòn Thủ Thỉ Gọi Ta nhiều khi ta nhớ xót xa Sài Gòn

Ngôi Quán

ngôi La Pagode ngắm người
thấy em nhức nhối nói cười lượn qua
mini-jupe trắng nõn nà
vàng thu gió lộng chiều sa gót giày
ngẩng theo tóc tuyệt vời bay
hôn thơ thức mộng trọn ngày bình yên
yêu, ông Bùi Giáng “*có quyền
ngồi trên bãi cỏ quàng xiêng vẽ hình*” (thơ BG)
yêu, ta lặng lẽ rừng mình
nhâm nhi cái thú thất tình muôn năm

Dạo Phố Đêm

hai đầu đường chói đèn pha
đang ba hoa chợt xanh da, xụ mày
thừa chân, thừa tóc, thừa tay
lá bùa hoãn dịch quá ngày đã lâu
nhủ thầm: “*dur sức qua cầu*”
vờ liếc thẳng bác (*cảnh sát*) gạt đầu xã giao
tim dư máu dật ào ào

xuống màn năn nỉ ngây ngô nếu cần
chiêu này thoát được mấy lần
nhờ Hồ Thành Đức, cao nhân khổ truyền

Gác Tối

bất ngờ còi hú giới nghiêm
ngồi trên gác tối lim dim giật mình
ngó ra, phố rữ bóng đêm
hàng me lả ngọn mông mênh giọng buồn
giọng rao quà rưng cuối đường
nổi gai ốc giọng cải lương tạt vào
trời hăm hấp , muỗi thều thào
nhồi ta buồn nhào ngày đào ngũ, chơi

Trên Đường Lý Trần Quán

đến thăm họa sĩ Nghiêu Đề
giữa đường gặp mỹ nhân, về, bỏ ăn
dài người mơ mộng, bán khoán
Lý Trần Quán tựa cột đèn vẫn vợ
tuyệt thay cái thú đại khờ
nhất là chờ đợi vu vơ cả ngày
mỹ nhân hề mỏng như mây
phiêu bồng gió chở em bay cõi nào
tìm hoài trong giấc chiêm bao
mong manh đôi lúc thoáng mờ vết sương

Duyệt Binh

khi ta đang bước một hai
duyet binh qua những đường dài nắng chang
lòng ba gai chọt rộn ràng
nhìn dân chúng đứng hai hàng hoan hô
nghiêm trang mắt đôi bóng cò
nước gì trong mắt bất ngờ ứa ra
bàng hoàng ta tự nhủ ta
cái rường cái cột cái nhà Việt Nam
tình yêu tổ quốc mệnh mang
bao la trong suốt như không gian này
ngẩng cao đầu, chẳng thấy mây
thấy ta chiến sĩ hồn đầy mộng xanh

Những Góc Cảnh Thủ Đô vẫn còn trong tâm mạch

1.

em về Sương Nguyệt Ánh
ta về Ngô Tùng Châu
nhanh chân kéo mưa tới
trôi hết mùi hương nhau

2.

em ở Nguyễn Thiện Thuật
ta trong hẻm Bàn Cờ
gặp nhau cùng liếc mắt
chạm mặt cùng làm ngơ

3.

đi, về Lê Văn Duyệt
vẫn gặp em đều đều
nhìn kỹ thì chưa dám
thơ thần thả bước theo

4.

xa xa thấy em cười
óng ánh mắt môi tươi
gặp ta em nghiêm mặt
lướt qua, lại nhìn lui

5.

lần nào ta soi gương
cũng thấy mình dễ thương
ta sao em không thấy
chẳng lẽ em bất thường ?

6.

qua cầu Trương Minh Giảng
vào giờ em tan trường
chân tay ta lú quíu
thì ra vừa bị thương

7.

con nhà ai khéo quá
sáng rực cả Thị Nghè
mọi trái tim, cầm chẻ
tôi buồn cùng hàng me

8.

xế công trường Cao Thắng
không tránh kịp mặt em
xây xắm như trúng gió

thế mà tưởng đã quên

9.

một tuần xa Ngã Bảy
tưởng dài như cả năm
phơi phới lòng trở lại
cô lẳng giềng lầy chồng

10.

ngồi đường uống nước mía
ăn hủ tiếu Mỹ Tho
tình cờ thấy em ngó
khụng đưa liếc vu vơ

11.

đi quanh trường Trưng Vương
quyết chọn một người thương
ngang dọc lòng chằm điếm
thôi đành, thương cả trường

12.

thả bộ dạo bờ sông
bao nhiêu em vời trông
lập lờ ta làm dáng
anh yêu đời lông bông

13.

đạp xe qua Bà Chiểu
cùng với Hoàng Trọng Bân
gặp em mười năm trước
oán đời, lòng lằng lằng

14.

cuối tuần được về phép
trước nhà thờ đức Bà
gởi bao lời xưng tội
qua bước em thướt tha

15.

dạo quanh trong sở thú
xem thú và xem người
xem thú còn thấy thú
xem người lòng mất vui

16.

đặt chân lên tam cấp

vào nhà thờ Cha Tam
tim ta chọt trúng đạn
ngã trên xác da vàng

17.
xuống đường rồi đảo chánh
chính lý, lập hội đồng
trong mỗi một chuyên động
ta có và ta không

18.
mưa bay trên đầu tượng
Trần Hưng Đạo đại vương
mưa bay ngàn năm trước
có gặp ai đứng đường ?

19.
lửa thiêu xác hòa thượng
chỉ giữ lại trái tim
trái im đã ngừng đập
tình yêu muôn đời truyền

Ta May Mắn Được Làm Thi Sĩ nhờ đã phải lòng gái Bến Tre

bậu qua phà Rạch Miễu
qua lèo đèo theo sau
tiền giang sông Cửu rộng
cứ xem mình của nhau

áo bậu đỏ cánh kiến
da bậu vàng phù sa
mắt bậu xanh nước biển
tim bậu hồng lòng qua

phà băng nghiêng sóng vội
rạo rức hôn mênh mông
mắt bậu buồn quá đổi
thương đời cù lao Rồng ?

nhớ ai ngó Cồn Phụng ?
phải lòng ông đạo Dừa
hay tương tư ống khói
tàu Nhật chìm năm xưa

bậu sang phà Rạch Miễu

ngoay ngoáy về Bến Tre
qua quyết lòng ở rẻ
năn nỉ hoài không nghe

hông nghe mà ngoái lại
hỏi ai cầm đầu lòng
ngớ ngẩn qua chợ Giữa
câu Chệt Sậy, Mỹ Lồng

bậu về Lương Hòa hả
hay Lương Quới, Giồng Trôm ?
guốc quau rưng tiếng lá
thoang thoảng mùi hương bần

bậu về miệt Hương Điền ?
hay Sơn đốc, Giồng Tre ?
Ba Tri nồng muối ngấm
biển hát đất nằm nghe

bậu sang phà Rạch Miễu
bậu qua bắc Hàm Luông
về Cái Môn, Thạch Phú
rừng lá ngút ngàn buồn

qua đi đi theo bậu
hát nhỏ nhỏ trong lòng
thơm thơm mùi măng cụt
mùi sầu riêng, chôm chôm

bậu ơi trời dẫu rộng
nhưng đâu bằng nhớ mong
sông rạch như gân máu
man man nổi mận nồng

dùng dằng chi nữa bậu
tay nắng nắm tay hồng
mắc cỡ chi giả bộ
chạm nhẹ hồn vai gầy

bậu sang phà Rạch Miễu
về Cầu Móng Tân Hương
bóng dừa vươn áo mỏng
đọng xanh chùm yêu thương

qua theo vào Bình Đại
qua theo bậu đến cùng

ghe bầu, xuồng ba lá
quanh quần nẻo thủy chung

qua theo vào Sóc Sãi
hôn ô rô cóc kèn
bê gai chích máu vẽ
nụ thơ tình sáng trắng

thơ thơm thơm mùi nhớ
mùi khếp nép làm duyên
mùi hơi Nguyễn đình Chiểu
mùi tình Lục Vân Tiên

bậu sang phà Rạch Miễu
về thăm trường Nam Phương
lắc lư xe thổ mộ
ớ sao mà dễ thương

ví dù không ống kính
tài danh Lê quang Xuân
lòng qua thay dương bản
lộng lẫy nét thân thương

ví dù bút không bén
như Nguyễn thị Ngọc Nhung
như Phan thị Trọng Tuyền
cũng thắm thiết thơm lòng

qua thương thương bậu quá
buổi sáng chờ buổi trưa
buổi chiều đợi buổi tối
ngày tháng không nhốt vờ

bậu sang phà Rạch Miễu
mây nghiêng theo ngập ngừng
huông chi qua thi sĩ
không quán quíu phát khùng

hòn giận cù lao Ốc
cấu tức cầu Ba Lai
hòn theo đuôi húng bóng
cớ sao cà lăm hoài ?

ước chi đôi thân ngỗng
quậy lòng sông Bến Tre
cho bậu giạt mình sợ

qua kê vai bao che

bậu ơi tin qua chớ
lắng lòng nghe qua thề
trước thần Phan thanh Giản
nếu như mà u mê

bậu sang phà Rạch Miễu
tìm ông già Ba Tri
làm mai cho nhau hả
đời đẹp, đẹp quá đi

lòng em phơi dưới nắng
lòng qua bén gót chân
lòng qua nướng hạt bụi
được thờ được bâng khuâng

bớ chàng Ngô nguyên Dững
bớ nàng Cao Bình Minh
ta qua phà Rạch Miễu
lên đênh theo giọt tình

mách giùm ta, queo trái ?
queo phải ? hay thắng luôn
giữa lòng ngã ba Tháp
chân vấp hồn nhớ thương

bậu ơi đừng khó dễ
yêu thật hay giả vờ
coi chừng qua bén rẽ
sang phần đất Mỹ Tho

dọa chơi cho vui vậy
thưa cô em Lương Hòa
gái vườn dứa hết xẩy
qua cũng nòi tài hoa

xúng đôi lấy nhau trót
đây bánh trắng Mỹ Lòng
đây bánh phồng Sơn Đốc
sính lễ lòng gởi lòng

ngậm nghe trời đất nhớ
cá bống kèn kho tiêu
hồn mệnh mang khếp mở
mùi ráng nắng lên chiều

bậu qua phà Rạch Miễu
qua Mỏ Cây nhớn nha
Trúc Giang đang chờ đợi
thôi, chúng ta về nhà

Bến Tre Bến Tre hỡi
có nhớ gã thương hồ
khua đầm loang nắng đục
lần thân sâu bán thơ

thơ bán hoài không hết ?
nên cả đời phát phơ
bậu ơi ta lỡ dại ?
hay vinh hiển ? bây giờ...

Nhặt Nhà Bóng Gánh Ve Chai nắng Bình Dương úa hai vai đôi đời

một đoạn tre non làm đòn gánh
tám quai gióng đứt mắt một quai
hai đầu thúng rách mười chai vỡ
vừa đi vừa rông: ... ‘*ó...ve chai !...*’

đường về Chợ Búng còn xa lắc
đất đỏ cuồn theo cơn lốc khô
lưng còng áo rách phơi xương sống
mê nón bung vành bay phát phơ

tôi đi nhể nhại mồ hôi chảy
đường nắng khan dần những tiếng rao
Bình Nhâm đẹp quá, nhưng buồn quá
chằng chịt rạch sông chảy dạt dào

muốn ngẩng đầu lên ngắm lá xanh
óc đàn độn then ngẩng không lên
cúi luôn quanh quẩn trong đường cụt
nghĩa khí lênh đênh khóm lục bình

hỡi những linh hồn men gôm thơm
cho ta được phép ghé môi hôn
để nghe đất dưới chân ta thờ
lòng Lái Thiêu nuôi vụn tấm lòng

ta, gã khinh binh lạc đến đây
nương nhờ chai lọ thờ qua ngày

đời vui vì sống không hộ khẩu
tay trắng nhưng thè không bó tay

Chợ Búng kia rồi thúng gióng ơi
mời mồn “dép bác” gặng lên thôi
sao vàng nền đỏ trên đầu chợ
ruồi nhặng bay xa, sạch sẽ rồi !

ta sẽ đãi ta bát nước xanh
điều Vàm Cỏ thở khói mong manh
rung đùi nhấm nhí niềm hạnh phúc
mừng trái tim ta vẫn trong lành

ta sẽ cười vui với trẻ con
da nhăn bụng ỏng ngẩn ngơ buồn
cho em bao thuốc làm “kế hoạch”
phân lượng nào cân được mền thương ?

ta sẽ hòa mình với đám đông
anh xe thô liếc chị hàng rong
niềm vui nho nhỏ đang mồn mõi
cười mím nhiều khi cũng bị còng !

ái ngại điều chi khi thấy ta
hỡi em tóc bới áo bà ba
em từng theo học Trịnh Hoài Đức
còn nhớ ông thầy đi *vespa*?

gã chết lâu rồi ?, chưa chết đâu
Bình Dương lộng lẫy ngát hương cau
làm sao em biết ta đang khóc
nhìn xót xa em héo hắt sầu

thôi, phải lên đường gióng, thúng ơi
xe phân, bò kéo bước thành thoi
vừa đi vừa đái hồn nhiên quá
có lẽ vui hơn cái kiếp người